

vlak voor hem plaatsend, riep met fonkelende oogen, sissend tusschen de tanden:

„Waartoe dienen die tweeduizend man Wurtembergsche troepen, die naar Oost-Indië zouden varen, doch bij provisie te Vlissingen in garnizoen gelegd zijn? Wordt het geen tijd dat er eens twintigduizend Franschen worden ontboden voor West-Indië en dat die omtrent Amsterdam bij provisie kantonneeren? Wilt ge weten waarvoor ge uw zacht- en lankmoedigen Willem V te houden hebt? Voor een gevloekte burgerpest; een monster, dat met Gelderland en andere moordenaren lagen legt aan de vrijheid; een Brutus die weldra zijn Caesar zal vinden . . .”

„Hei wat! je meent het omgekeerd,” riep Blijleven, inwendig schaterend over de echt patriotsche overdrijving waaraan Veldenaar zich schuldig maakte. „Maar waarlijk, lees eens wat goede boeken; laat ik je zenden *Waarmond en Trouwhart, veldgesprek op den gezegenden verjaardag van Zijne Doorluchtige Hoogheid Willem George Frederik*, of wel de *Derde interessante missive, geschreven uit Nijmegen door de freule van D., Staatsdame van Hare Koninklijke Hoogheid mevrouw de prinsesse . . .*”

„Mits je mij dan vergunt je te doen toekomen den *Heldenzang op de defensie van Elburg, voorgenomen op den 1sten September 1786*, of anders *De politieke Hollandsche boer of samenspraak tusschen een spion en een ouderzoetschen Hollandschen boer*. Ik heb trouwens minder tijd tot lezen dan jij, die secretaris zijt van Zoetermeer, doch er alleen verschijnt wanneer er schouwen zijn waarvoor je kunt declareeren, of openbare verkoopingën waarvan geld te trekken valt.”

„Als je grof wordt, brui ik liever heen,” grauwde Blijleven, maakte een handgebaar tot afscheid en verdween door de Gevangenpoort. Hij behoorde tot de fijngevoelige menschen die het zeer aardig vinden er een ander in te laten loopen, doch zich ten hoogste belgen wanneer men hun zelve iets onaangenaams toevoegt. Wat was dat voor een onhebbelijk gezegde! Wel zeker! hij was secretaris van Zoetermeer en verscheen er niet vaker dan tien, twaalf keeren in het jaar, als er geld mede te verdienen viel. Maar dat deden al zijne ambtsbroeders, voor zoover zij secretaris waren van een vervelend dorp met een prettige stad in de buurt. Hij wist wel dat al die nieuwigheidkraaiers er over klaagden. Ge wordt, zeiden zij, voor uw geringe diensten rijkelijk beloond, en dit geld verteert ge in de steden, zonder dat zij die het opbrengen er een duit of penning voordeel van hebben. Wanneer een dorping den secretaris over eenige zaak te spreken heeft, is hij verplicht dezen eenige uren buiten zijne woonplaats te gaan opzoeken. Het ergst is het waar, als in Zoetermeer en vele andere dorpen, bij gebreke van notaris de testamenten voor secretaris en schepenen worden gepasseerd; daar toch levert de schier voortdurende afwezigheid van eerstgenoemde schromelijke bezwaren op. Doch Blijleven vond het zoo erg niet. Het ging best zoo als het ging. Voor de boeren, aan lucht en beweging gewoon, veelal in het bezit van paard en wagen, viel het vrij wat minder bezwaarlijk nu en dan een tocht van het dorp naar de stad te maken, dan